

Ἐγὼ θὰ τὴν πῶ, θὰ τὴ γράψω τὴν ἱστορία τὴ μικρὴ
κι ἂς θυμώσει ἡ Σόνια μὲ τὰ μεγάλα μάτια καὶ τὴ θλι-
μένη καρδιά. Τὴν ἱστορία τὴ μικρὴ ποὺ ἄρχισε σὰν πύ-
κνωσε τὸ σκοτάδι καὶ ποὺ τέλειωσε λίγο πρὶν σημάνουν τὰ
μεσάνυχτα.

Δὲν εἶν' ἔτσι Σόνια ;... Εἴταν περασμένα τὰ μεσά-
νυχτα σὰν ἔφυγες ;... Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς !... Εἶσαι κακιω-
μένη !... Μὰ βεβαί !... Ἐσένα !... Μιὰ μεγάλη προ-
χέσιν ἁριστοκρατίσσαι !... Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς θυγατέρες
ἐνὸς φημισμένου καὶ ἀμπλουτου πατέρα νὰ σὲ ἀναφέρω
πλαί-πλαῖ μὲ τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς ἀσήμαντους ἀνθρωπά-
κους μου !... Σφᾶλμα ποὺ ποιεῖ δὲ θὰ μοῦ συμπαθήσεις
ὅσο κι ἂν σοῦ τ' ὀρκιστῶ πὼς σ' ἀγαπῶ κι ὅτι σήμερον δὲν
ἔχω τίποτα μαζί σου... Μιὰ βαθύπλουτη ποὺ τώρα δανεί-
ζει τὸ κορμί της, τὸ λυγερό, τὸ φιδίσιο κορμάκι της γιὰ
νὰ ζήσει. Κι αὐτὸ γιατί ;

"Ε ! σὰ νὰ σὲ βλέπω !... Δαγκώνεις τὰ χεῖλια σου
μὲ λύσσα καὶ σφίγγεις τὶς γροθοῦλες σου... Μὰ λυπήσου,
παιδί μου, τὰ μαλακά σου χεράκια... Ποιὸς ὁ λόγος νὰ
τὰ ματώνεις μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μυτερά νύχια ;... "Οτι
ἔγινε δὲν ξεγίνεται πιά !... Πάρε το γιὰ μοιραῖο... "Ε-
δυσε ὁ ἥλιος γιὰ σᾶς ; κι ἀνάτειλε γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ ζοῦ-
σαν τόσα χρόνια στὸ σκοτάδι, ὅσο σεῖ ; χαίροσαστε τὸ φῶς...

Παιδί μου, δὲ φταῖς ἐσύ... Σοῦ τὸ λέω μ' ὅλη μου
τὴν πίστη... Πληρώνεις ἁμαρτίες ἄλλων... "Οχι προπα-
τόρων... "Αφησε τοὺς παλιοὺς νεκρούς... Εἶχες, μοῦ ξο-
μολογήθηκες, ἕναν πατέρα πολὺ ἀνῆθικο κ' ἕναν ἀδερφὸ
τύπο ἐκφυλο, σπάταλο, μὲ ἀλύγιστη καρδιά, ναί ;... "Ετσι
δὲ μοῦ 'πες, Σόνια ;... Πόσες συνονόματές σου, ἄραγες,
νὰ γίνηκαν παιχιδάκι στὰ χεῖρια τους ;...

Σόνια, Σόνια μου, κλαῖς ;... "Ω ! σὰ νὰ σὲ βλέπω...
Τὰ δάκρυά σου παρὰσυραν τὸ μαῦρο τῶν ματιῶν σου
κι ὥς κυλοῦν πάνω στὰ μαγουλάκια σου ἀφίνουν πίσω
τοὺς μιὰ σταχτιά γραμμὴ... "Ελα τώρα !... Τὶ νὰ γί-
νει ;... "Οτι κι ἂν κάνεις, τὴν ἱστορία μας τὴ μικρὴ θὰ
τὴ γράψω κι ἂν σοῦ ἀρέσει μὴν ξανάρθεις νὰ μὲ βροῖς...

Μὰ ὄχι !... Μὴν τὸ κάνεις αὐτὸ Σόνια γιατί θὰ μοῦ

κοιτίσει πολύ... Είσαι τόσο ὁμορφη καὶ τόσο χαριτωμένη... Ἐπειτα δὲ θὰ ἤθελα νὰ πέφτεις στὰ χέρια ἐκείνων — ξαίρεις γιὰ ποιὸν σου μιῶ — πού δὲν μποροῦν νὰ σὲ νιώσουν καὶ πού τόσο πάλι σὲ κακομεταχειρίζονται.

Βλέπεις;... Ὅσο κι ἂν εἶμαι κακὸς — ὅπως μ' εἶπες τὴ βραδεῖά κείνη πού σου μιλοῦσα γιὰ τὴ πόρτα τῆς πατρίδας σου δίνοντας δίκιο σὶν ὄχλο σας — ἡ καλωσύνη μου εἶναι ἀπειρη γιὰ σέ· αὐτὸ ἄκακο, τὸ ἀνίδεο πλάσματά μου πού τάχτηκε νὰ πληρώσει τίς ἀμαρτίες ἐκείνων, πού τὰ κόκκαλά τους ποῖος ξαίρει σὲ πιά γωνιά τῆς ἀλέραντης πατρίδας σου νὰ ἴναι πεταμένα.

Πόσο φρεσισμένη πᾶν μῆρες προχθές τὸ βράδυ σὶν κόμαρά μου! Σοῦ εἶπα μιλήσει γιὰ τὴ σπιτονοικοκυρά μου. Σοῦ εἶπα πὼς εἶναι μιὰ γυναίκα, μιὰ γυναικάρα ὡς ἐκεῖ πάνω, μὲ μπράτσα δυνατά, μὲ μιὰ γλῶσσα πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ μπῶϊ της καὶ θυῆσα ὅσο δὲν παίρνει. Σὰ νὰ ἴναι αὐτὴ ἡ στιγμή. Χτύπησες δειλὰ τὴν πόρτα μου, ἂν καὶ σ' εἶχα εἰδοποιήσει ὅτι εἰς τὴν ἄφρινα ξεγκλιῶνι γιὰ νὰ μπεις ἀμέσως καὶ χωρὶς θόρυβο.

— Τὸ χε ξεχάσει ἔξω στὴ σύγχισή μου, ἔτσι μοῦ πες σὰ σὺ περατήησα γιὰ νὰ χτυπήσεις.

Κ' εἴσوين γλωμὴ ὅχι μόνο ἀπὸ τὴ συγκίνηση, πού φανερώνει πὼς ἀκόμη δὲν πῆρες τὸν ἀπαιτούμενο ἄερα τῆς νέας σου καρίτσας, μὰ κι ἀπὸ τὸ κρεῖο. Θυμοῖμαι ὅτι σὰν ἄγγιξα τὰ χέρια σου εἴταν παγωμένα, παρ' ὅλο πού μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή εἴχες βγάλει τὰ μάλλινα γάντια σου.

— Κορυώνεις, παιδί μου; σὲ ρώτησα παίρνοντάς σε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

— Οὐ! πολύ... Τρέμω ὁλόκληρη, μ' ἀπάντησες μὲ τὴν ἰδιαίτουσα προφορά σου, πού τόσο πιόμορφα κάνει ν' ἀκούγεται ἡ καινούργια γλῶσσα ποῦμαθες νὰ μιλεῖς.

Μπάρωσα τὴν πόρτα κι ἀγκαλιάζοντάς σε πάλι προχωρήσαμε στὸ βάθος τῆς μεγάλης κάμαρας.

— Μεγάλο δωμάτιο! ψιθύρισες ἀπλώνοντας τὸ βλέμμα σου γύρω.

— Τὸ χε γιὰ σάλλα ἡ σπιτονοικοκυρά μου πρὶν μείνει χῆρα κι ὅταν τὸ σπῆτι της εἴταν ἀκόμη ἀνοιχτό, σοῦ εἶπα λύνοντάς σου τὴν ἀπορία.

Καὶ καθήσαμε πάνω στὸ κρεβάτι ἀμίλητοι κ' οἱ δύο μας. Σὺ βάλθηκες νὰ κοιτάξεις τὸ κόκκινο χοῦμι ἀκολου-

θώντας μὲ τὸ βλέμμα σου τὶς καρδεῖς, ἄσπρες εἴγες του, πὺν πῆγαζαν ἀπὸ τὸ προσκεφάλι καὶ πέφτανε στὸ κáιω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ. Κ' ἐγὼ σὲ κοίταζα στὸ πρόσωπο, χωρὶς ἐσὺ νὰ μὲ προσέχεις καὶ χάδενα ἀπαλὰ τὰ μαῦρα σου μαλλιά, πὺν πάνω τους ξεχωρίζοιαν τὸ πρόσφοιτο πέραςμα τῶν δοντιῶν τοῦ χτενιοῦ. Ἡ μορφὴ σου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὲ φάνηκε ἀλιώτικη. Στὸ πρόσωπό σου, πὺν δείχνει τὴ γνήσια σλαύτικη καταγωγὴ σου, δὲν ξεχώριζα πιά τὰ σημάδια μιᾶς κοινῆς γυιαικούλας πὺν ἦθε νὰ ταράξει κολάσιμα τὴ λιμνασμένη ζωὴ τῆς μικρῆς πολιτείας. Μὰ μὲ φαινόσκειν ἓνα ἀδύνατο πλάσματάκι πὺν γυρεῦει παρακλητικὰ τὸν οἶχτο τῶν ἀνθρώπων. Κ' εἴσκειν τόσο πιόμορφη, γιὰτὶ τὰ μάτια σου εἴταν θλιμένα καὶ τὸ ὕφος σου νιροπαλό.

Μένσκε ἀμίλητοι κ' ἴσως ἡ σιωπὴ μας νὰ β στοῦσε ἀκίνητη γιὰ ὦρο πολὴ, ἀν δὲν ψιθύριζε τὸ νομά σου χωρὶς νὰ ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ. Κ' ἐσὺ γύρισκε καὶ μὲ κοίταξε, ἄγγιξε ἀδύφορη τὸ μάγουλό σου στὸ δικό μου κα ἀρησκε τὰ χεῖλια σου νὰ μὲ φλήσουτε ψυχρά. Θὰ νόμισκε ὅτι πρόσφερα τὸ νομά σου τέλοντας νὰ σοῦ θυμίσω τὸ γιὰτὶ ἦρθες νὰ μὲ βρεῖς. Ἡ θλίψη σου τότε μεγάλωσκε καὶ τὸ παράπονό σου ἄρχιζε νὰ σφίγγει τὴ φτωχὴ σου καρδιά, μὰ μπόρεσκε νὰ βαστάξεις κρυφὴ ἀπὸ μένα τὴν ἀγωνία σου, γιὰτὶ ἦσαιρε; πειὸ στεκόταν τὸ καθήκον σου ἀπέναντί μου.

— Θέλεις τώρα; μὲ ρώτησκε χαμηλώνοντας τὰ μάτια σου.

Ἔσκενα πῶς δὲν κατάλαβα τί μοῦ ἔπεε.

— Ἀκουσε, Σύνια, πῶσο δυνατὰ πὺν σφυρίζει ὁ αἶνεμος. . . Θεέ μου, τί ἀγριοδορηᾶς! σιγῶπα δίνοντας ἄλλο δρόμο στὴν κουθέντα σου.

— Ναί, φυσᾶ πολὺ. . . Μὲ σκότωσε ὁ αἶρας; ὥσκει νὰ φτάσω, μ' ἀποκρίθηκες.

Σ' εἶδα νὰ ἔσαι εὐχαριστημένη γιὰτὶ δὲν ἀπάντησα σ' ὅτι μοῦ πρότεινε. Κι ὅταν σὲ λίγο βρέθηκαν τὰ χεῖλια μας κοντὰ-κοντὰ μὲ ξαναφίλησκε. Κι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ φίλι σου, χωρὶς νὰ ἔναι ψυχρό, εἴταν τόσο μακρὺ ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τόσο κοντὰ στὴν ἀγάπη.

Σηκωθήσκε ἀπὸ κεῖ πὺν καθόμασκε καὶ ζυγώσκεμε στὸ παράθυρο.

— Ν' ανοίξω τὶς γρίλλιες ; μὲ ρώτησε; σὰν ἓνα μικρὸ πνιδὶ ποὺ ζητᾷ τὴν ἄδεια νὰ κάνει κάτι παράλογο.

— Μὰ θὰ μπεῖ κρύο πολὺ...

— Θέλω νὰ κοιτάξω...

— Σνεπάσου ὄμνυς καλὰ... Τὸ παράθυρο εἶναι βο-
ρινό... Μὰ τί τρέλλι! σοῦ εἶπα καὶ βάλθηκα ν' ἀνοίξω
τὶς γοῖλινες.

Εὖνὲς τὸ λαιμό σου μέσα στὸ βελούδινο γιὰ
τοῦ παλτοῦ σου, μαζεύτικες κοντά μου καὶ σκύβοντας ἔφε-
ρες τὸ πρόσωπό σου σ' ἐμὲ στὶς ἀνεβασμένες γροίλλιες. Εἶδα
τὰ κομμένα σου μαλλιά ν' ἀνεμίζουν καὶ τὰ μάτια σου
νὰ σφαλίζουν μὴ μπορώντας ν' ἀνθεξοῦν στὶς δυνατὲς
πνοὲς τοῦ παγωμένου βορρᾶ.

— Ἀκούς κάτι πὺν βουτζει σὰν ἓνα μεγάλο ἴασος;
εἶτε; βλέποντιάς με περὶ φερα.

— Νά, εἶναι τὰ δυὸ τεράστια πεῦκα κ' ἡ ψηλὴ χουρμαδιὰ τοῦ γειτονικοῦ μας κήπου. . . ἔτσι πάντα βουτίζουν σὰ δέρονονται ἀπὸ τὸν ἄερα, σοῦ ἀπάντησα καὶ κατέβασα τὶς γοίλλιες.

— Μὰ γιατί, διαμαρτυρήθηκες τότε παρατονεμένη.

— Θὰ κουώσεις... Θ' ἀρωστήσεις καὶ δὲν κάνει...
Εἶσαι μόνη καὶ ξένη σὲ τοῦτο τὸν τόπο... Ποιὸς θὰ σοῦ
σταθεῖ; εἶπα καὶ σὲ τράβηξα μέσα.

Ἐσὺ δὲν ἀντιστάθηκες. Μὲ κοιτάζεις ὅσο κλείδωνα
 ἰὰ τζαμιλίκια κι ἄλλων τὴν παχὺὰ μονόφυλλη κουρτίνα
 γιὰ νὰ μὴ ποδίσω τὸν ἄερα νὰ περνᾷ μέσα σὶδ δωματίο.
 Καὶ σιγῶπες :

— Μόνη σὲ τοῦτο τὸν τόπο!... Σὲ τοῦτο τὸν τόπο!...

Γύρισα καὶ σ' εἶδα. Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ζωγραφίζονταν στὶς κῶχες τῶν βαμμένων χειλιῶν σου κι ὅλο πῆγαινε νὰ σπάσει σὲ κλάμμα. Τὰ μάτια σου εἶχανε κιόλας ὑγραθεῖ κ' ἡ φωνή σου ἔδωaine πνιγμένη.

— Τι έπαθες παδί μου ; σέ ρώτησα και σέ πήρα να καθήσουμε μαζί στην τριμένη πολυθρόνα, εκεί στη γωνιά της κάμαρας, πλάι στο μεγάλο τραπέζι που 'χα για γεαφείο. Θυμάσαι ;

Μὰ σὺ κάθησες πάνω στὰ γόνατά μου, κουλούριασες
 μὲ τὰ μπράτσα σου τὸ λαιμό μου, ἔγυρες τὸ κεφάλι σου
 στὸν ὄμο μου κ' εἶπες μὲ τὴν ἴδια σιγανὴ καὶ πνιγμένη
 φωνή :

— Μόνη και ξένη σ' ὅλο τὸν κόσμον!

Ἔνοιῶσα τὴν ἀνάγκη καὶ νὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω. Μὰ τί; Τὸ μόνο ποῦ θὰ μπορούσε νὰ γαλήνεψει τὴν ταραγμένη σου ψυχὴ εἶταν νὰ σὲ βεβαιώσω γιὰ τὴ γρήγορη ἀνόρθωση τῆς τάξης σου στὴν ἀλέραντη χώρα σὰς, νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὄχι ἀργὰ θὰ πέσουν οἱ ἐμπολιστὲς σὰς κι ὅτι σύντομα θὰ ξιναγουρίσεις στὴν πατρίδα σου, στὸ ζεστό σπιτάκι σου κ' ἐεῖ πίνοντας εὐωδιαστὸ τσάϊ πλάϊ στὸ ψηλὸ τζάκι θ' ἀνοθυμᾷσαι τὰ τωρινὰ σὰν ἓνα κακὸ ὄνειρο. Μὰ προτίμησα νὰ σὲ βλέπω συντριμμένη, νὰ σὲ νιώθω γερμένη στὸν ὦμο μου σὰ λαθωμένο πουλί, παρὰ νὰ σὲ παρηγορήσω μιλώντας σου γιὰ καὶ ποῦτε πιστεύα κι οὔτε εὐχόμουν.

Μεῖνουμε πάλι ἀμίλητοι, σὰ ν' ἀκούγαμε φρεβισμένοι τὰ σφυρίγματα τοῦ βορῆα καὶ τὸ βουϊτὸ τῶν πεύκων καὶ τῆς χουρμυδιᾶς. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσαμε βήματα ν' ἀναβαίνουν τὴν ξύλινη σκάλα, ποῦ περνοῦσε ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ ποῦ ἀνέβαζε στὸ πάνω πάτωμα. Μοῦ φάνηκες σὰ νὰ συνῆρθες ἀπὸ κάποιους μακρυνοὺς συλλογισμοίς, γιατί γύρισες ξαφνισμένη καὶ μὲ ρώτησες:

— Ποιοὶ εἶναι;...

— Τ' ἀνήψια τῆς σπιτοντοκερῆς μου... Κάθε βράδυ μαζεύουνται δώ, τώρα τὸ χειμῶνα, γιὰ νὰ βεγγερίσουν, σοῦ εἶπα καὶ βρίσκοντας ἀφ' ἑμὴ τὴ διακοπὴ τῆς σιωπῆς σου σὲ ρώτησα τὶ πράγμα συλλογιζόσουν.

Μὰ δὲ μοῦ ἀποκρίθηκες. Χαμογέλασες μόνο βιασμένα, τίναξες τὸ κεφάλι σου, σὰ νὰ θέλες νὰ τὸ μαθήσεις ὅπῃ τὶς θλιβερὲς του σκέψεις, ἔσφιξες δυνατωτέρα τὰ μπράτσα σου στὸ λαιμό μου, μὲ φίλησες κ' εἶπες φωναχτὰ τώρα:

— Ξαίρω πὼς δὲν εἶσαι καθόλου εὐχαριστημένος μαζί μου ὥς τὴν ὥρα... Μὰ συμπάθησέ με... Ἔρχονται στιγμὲς ποῦ ξεχνιέμαι μέσα στὸ παρελθὸ μου καὶ δὲν ἔχω διόλου συναίσθηση τοῦ τί εἶμαι σήμερα καὶ γιὰ ποιοὺ σκοποὺ μὲ πλησιάζουν οἱ ἄνθρωποι...

Κι ἀπλώνοντας τὰ γραμμένα σου πόδια στὸ ντυμένο χερούλι τῆς πολυθρόνας ἔκανες νὰ τραξηχτεῖ τὸ φόρεμά σου πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα.

— Θέλεις τώρα; Ξαναρώτησες γελαστὰ καὶ πρόθυμα.

Δὲν πρόφτασα νὰ σ' ἀπαντήσω. Κάποιος χτυποῦσε στὴν πόρτα. Πεταχτήκαμε κ' οἱ δυὸ μαζί ἀπὸ τὴν πολυ-

θρόνα. Φαινόσουν τερραγμένη, ὥς ἂν εἴουν σὺ στὴ δική μου θέση. Σ' ἔκρυσψι στὴ γωνιά πού σχηματίζουν ἡ ντουλάπα καὶ ὁ τοῖχος καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω.

— Καλὴ σπέρα σας!... Ἔ, τὶ περιμένετε νὰ σᾶς καλέσουμε;... Γιατὶ δὲν ἀνεβαίνετε;...

— Νὰ φέρετε καὶ τὸ βιολί σας... Ἀπίψε θὰ γίνει μεγάλη συναντία!... Ἦρθε ὁ Κωσιτῆς μὲ τὸ φλάουτο κ' ἔλας φίλος του μὲ τὸ βιολί του... Ἐτσι θὰ ᾄδουμε δυὸ δεύτερα βολιὰ... Μὰ ἐλάτε λοιπόν... Τὶ μᾶς βλέπετε σὰν ἀφηρημένος;...

Εἰς αν οἱ δυὸ ἀντιφύξας τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.

— Δυστυχῶ, δὲ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς συντροφεύω ἀπόψε... Εἶμαι κακοδιάθετος... Θὰ πλαγᾶσω νωρίς... Αὔριο, αὔριο βράδυ τὸ δίχως ἄλλο.

— Μὰ τ' εἶναι πάλι αὐτό!... Δὲ φαίνεστε γιὰ νὰ ᾄχετε τίποτα... Ὡ! νὰ μᾶς λείψετε ἀπόψε!... Ἀδύνατο!... Θὰ στείλουμε τὴ θεία νὰ σᾶς ἀνεβάσει μὲ τὸ ζόρι...

— Μπα!... Ἀς-τον, Τζούλια καὶ θὰ ρθεῖ μοναχὸς του σὰ θ' ἀρχίσουμε τὴ μουσική... Νὰ τὸ δεῖς...

Κ' ἔλκισα τὴν πόρτα. Ἐν βῆγες ὥσπερ ἀπὸ τὴ γωνιά καὶ πῆγες νὰ καθήσεις στὸ κρεβάτι. Τὸ χαρούμενο ὄρος, πού εἶχες πάρει λίγο πρὶν, δὲν τὸ ξεχώριζα τότε στὸ πρόσωπό σου.

— Πόσο εὐτυχισμένα πού φαίνονται αὐτὰ τὰ κορίτσια!... Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι μιὰ φορὰ... Ἄχ! Θεέ μου, ψιθύρισε παραοιουθώντας πάλι τὶς ἄσπρες ρίγες τοῦ χρημιού.

Ὑστερα σηκώθηκες ἀναστενάζοντας, ἔβγαλες τὸ πιλὸ σου καὶ καθίζοντας πάλι στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ ἔκανες νὰ βγάλεις τὰ καστόρινα γοβάκια σου, μοιρομυρίζοντας κάτι στὴ δική σου γλῶσσα.

Στὸ πάνω πάτωμα ἀκούονταν τώρα τὸ πιάνο τὸ βιολί καὶ τὸ φλάουτο νὰ παίζουν κάποιο πεταχτὸ τραγούδι ἀπὸ μιὰ νέα ἐπιθεώρηση κ' οἱ κρουστάλλινες φωνῆς τῶν κοριτσιῶν νὰ τραγουδοῦν τὰ ἐρωτικά του λόγια:

Φιλὶ δῶσε, φιλὶ πάρε

Ξαναδῶσε, ξαναπάρε!

Ἔλα ἐδῶ ν' ἀγκαλιαστοῦμε,

στὰ φιλιά νὰ ξεχαστοῦμε.

Σταμάτησες, μὲ βγυλιμένο μόνο τὸ ἓνα γοῦάκι, κάρ-
φωσες τὸ βλέμμα σου στὸ ζωγραφιστὸ ταβάνι καὶ στήλω-
σες τ' αὐτὶ σου.

— Τὶ ὥραϊα πού παίζουν καὶ μὲ πόσο κέφι τραγου-
γοῦν! ψιθύρισες κοιτάζοντάς με.

Καὶ βυθίστηκες πάλι στὶς θλιθερές σου σκέψεις βλέ-
ποντας ἀφηρημένα τὸ πεταμένο σου γιθάκι. Κάθησα δί-
πλα σου φέρνοντας τὸ χέρι μου πάνω στὸ γόνατό σου:

— Σόνια, σὲ καταλαβαίνω μικρὴ μου καὶ σὲ συμπο-
νῶ... Μὴν ξεχνᾷς ὅμως ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι, γιὰ τὸ μεγαλή-
τερο μέρος τῶν ἀνθρώπων, ἓνα φριχτὸ δράμα. Καὶ στὸ
δράμα τοῦτο, πού ὡς λίγο καιρὸ πρὶν ἀγνοοῦσες, ἦρθε ἡ
σειρά σου νὰ παίξεις τὸ μέρος σου... Τὸ ξαίρω, μικρὴ
μου, πὼς εἴσουν ἀπροετοίμαστη γιὰ ἓνα τέτοιο ρόλο πού
σοῦ ἀναθέσανε οἱ ἴδιοι οἱ δικοί σου, μὰ τὶ θὰ κάνεις;...
Ν' ἀντισταθεῖς;... Μὰ τότε θ' ἄπρεπε νὰ πᾶς ἐνάντια στὸ
ρέμμα... Κι ὁποῖος πάει ἐνάντια στὸ ρέμμα τὶ παθαίνει
Σόνια;... Ξαίρεις;...

Σὰν ἄκουσες, νὰ λέω ἰδνομά σου γύρισες μὲ κοίτουξες
κ' εἶπε; θλιμένα:

— Μιὰ ἐποχὴ ἔτσι μαζευόνταν στὸ σπίτι μας τὰ ξα-
δέρφια μου καὶ κάναμε μουσική... Τὶ δὲν μοῦ φέρνει στὸ
νοῦ ἡ βραδεῖά αὐτή!...

Δὲν εἶχες προσέξει σ' αὐτὰ ὅσα σοῦ εἶπα.

Τὰ τραγούδια στὸ πάνω πάτωμα σταμάτησαν. Ἐγινε
ἡσυχία καὶ μόνο τὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν ἀκούονταν πότε-
πότε. Κ' ἐσὺ ἔβγαλες τ' ἄλλο γοῦάκι, ξεπέρασες ἀπὸ τὸ
κεφάλι τὸ ριχτὸ σου φόρεμα καὶ γρήγορα χώθηκες κάτω
ἀπὸ τὸ κόκκινο χοράμι λέγοντας:

— Πῶ! π' ἰγωμένα εἶναι τὰ σεντόνια... Μὰ ἔλα λοι-
πὸν γδύσου... Τὶ κάθεςαι;... Τὶ κρύα πού εἶναι τὰ
σεντόνια, θεέ μου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ γέλια δυνατὰ ἀκούστηκαν πάλι στὸ
πάνω πάτωμα. Κάποιος μάλιστα χειροκροτοῦσε φωνάζοντας:

— Ναί! ναί!... Φαεινὴ ἰδέα!...

Κ' ἡ συντροφιά πῆρε τὴ σκάλα κατεβαίνοντας δυὸ-δυὸ
τὰ σκαλιά. Ὅ,τι περίμενα γινόταν. Μαζεύτηκαν ὅλοι ὅξω
ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ τὴ χτυποῦσαν, τὴν τίναξαν ἐπικίν-
τυνα φωνάζοντας:

— Θὰ σὲ πάρουμε πάνω μὲ τὸ ζόρι!... Δὲν τὸ κουνοῦμε ἂν δὲν ἔρθεις... Σηκωτό, σηκωτό!...

— Θὰ μοῦ σπάσετε τὴν πόρτα βρὲ σεῖς παιδιά... Σταθεῖτε... Θὶ σὰς δώσω τ' ἄλλο κλειδί ν' ἀνοίξετε, ἀκούστηκε νὰ λέει ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο.

— Πήγαινε, πήγαινε γιατί ἂν ἀνοίξουν τὰ ἐκτεθεῖς, εἶπε. ἔσὸ καὶ κυλουριάστηκε μέσα στὰ σκεπάσματα.

— Ἐρχομαι, παιδιά... Μολὶς θ' ἀνέβαινα, σὰς τ' ὀρκίζομαι, φαναξα γιὰ νὰ τοὺς ἤτυχάσω.

Καὶ σε πλησίασα, ξεσκέπασα τὸ πρόσωπί σου, ἔφερα σιμὶ τοῦ τὸ διό μου καὶ πῆγα νὰ σοῦ μιλήσω. Σ' εἶδα νὰ πνίγεις τὰ δάκρυά σου στὸ λινὸ μαξιλάρι καὶ σ' ἄκουσα, ὅπως πρὶν, νὰ μιλεῖς στὴ γλώσσᾳ σου.

— Πρέπει νὰ σ' ἀρήσω, Σόνια, γιὰτὶ ἀλιώτικα δὲ θὰ φύγουν... Μὰ θὰ γυρίσω γρήγορα, σοῦ εἶπα χαιδεύοντας τὸ μπουμπρισμένο σου κεφάλι.

— Ναί, πήγαινε, πήγαινε, μ' ἀπάντησες χωρὶς νὰ σε αμυτῇσει τὸ κλάμμα.

Τῶνισαι. Ἦθελεις νὰ φύγω, νὰ σ' ἀρήσω, νὰ μείνεις μόνη γιὰ νὰ κλάψεις πρὶ ἑλπίσιν καὶ πρὶ πολὺ, ὅσο θ' ἄκουγες τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν.

Ἡ μουσικὴ ἄρχισε πάλι νὰ παίζει στὸ πάνω πάτωμα. Κι ὅταν τὰ κορίτσια σταματοῦσαν τὸ τραγούδι, ἀκούονταν κάποιο βολὶ νὰ φαλτσάρει τόσο φοιχτά!...

.....
Σὰν κατέβηκα κόντευαν μεσάνυχτα. Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο πνίγηκα μέσα στὴ μυρωδιὰ τοῦ αἰθέρα. Τὸ φῶς ἔμενε σβυστό.

— Σόνια, εἶπα σιγὰ, ψάχνοντας νὰ βρῶ τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Μὰ δὲν ἔπαιρνα ἀπάντηση. Κι ὅταν ἄναψα τὸ φῶς σ' ἀντοίχισα πεσμένη στὸ κρεβάτι ἀνάσκελα, μὲ τὸ ἓνα πόδι κρεμασμένο στὸ κενὸ καὶ μὲ τὰ χέρια νὰ σφίγγουν τὰ ζωσμένα σενιτόνια. Ἔτρεξα νὰ μοισανοίξω τὸ παράθυρο γιὰ νὰ καθαριτεῖ ὁ ἄρις καὶ σὲ πλησίασα.

— Σόνια, μὰ τ' εἶναι αὐτά, παιδί μου;... Ἐλα, λοιπόν, πᾶμε στὸ παράθυρο νὰ συνέρθεις, σοῦ ψιθύρισα ρίχνοντας μακριὰ σου τὸ φλακόνι μὲ τὸν αἰθέρα.

— Φύγανε; μὲ ρώτησες σὰ μέσα σ' ὄνειρο.

— Ναί, ναὶ φύγανε... Μὰ σηκώσου...

Ἀνέδασες κουρασμένα τὸ βλέμμα σου καὶ μὲ κοίταξες
χωρὶς νὰ μιλήσεις. Πόσο εἴσουν ἀρρωστη Σόνια καὶ τὴ
ὕλησιν ποὺ εἴταν ἡ κατάστασή σου!

— Κίθησε, μοῦ εἶπες μτῶντα; τὸ κρεμασμένο σου
πόδι.

Σ' αἰουσα Μὲ ξανακοίταξες; μὲ τὸ ἴδιο κουρασμένο
βλέμμα, πῆρες τὸ κεφάλι μου στὴν ἀγκαλιά σου καὶ σὰ
ντροπιασμένα σιγῶλες:

— Ἐσὺ τῶρα θὰ θέλεις, μὰ εἶμαι ἀρρωστη... Συ-
χόρεσέ μου... Καὶ σκέψου τὴ δυστυχία μου... Ἄλλη
βραδεία, ναί;... Μ' ἀν πάλι θέλεις... Εἶμαι, ὅμως, ἀρ-
ρωστη!... Ἕνα πτώμα... Θὰ προτιμοῦσα νὰ γυρίσω σὶ
ξενοδοχεῖο μου...

Δὲ σοῦ ἀπάντησα. Πῆρα τὰ γοδακία σου ἀπὸ χίμω,
τὰ φόρεσα στὰ πόδια σου καὶ σὲ βοήθησα νὰ σηκωθείς.

Σὲ λίγο βγαίναμε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ
μὴν ξυπνήσουμε τὴ σπιτονοικοκυρά. Σ' ὅλο τὸ δρόμο σ'
ἀκουγα ν' ἀνασένεις βαθυὰ τὸν ψυχρὸ ἀέρα. Πηγαίναμε
κ' οἱ δυὸ ἀμίλητοι. Κι ὅταν στρίβαμε τὴ γωνιά τοῦ ἀκά-
θαρτου στενοῦ ποῦ φερχε σὶ δυσσημισμένο ξενοδοχεῖο τῆς
ἐπαρχιακῆς πολιτείας, ἀκουσα δυὸ ἀντροιγὲς φωνὲς νὰ λένε
τὸ νομά σου κ' ὕστερα τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ συμπληρώνει:

— Ἄν δὲ ρθεῖ οὔτε αὔριο στὴν ἐπιθεώρηση θὰ
τήνε κλείσουμε στὰ δημόσια.

Εἴταν δυὸ χωροφύλακες ποὺ φέρνανε βόλτες ἐκεῖ κα-
τασκοπεύοντάς σε. Δὲν ξαίρω ἂν ἔφταξε ὡς τ' ἐφτιά σου
ὅ,τι εἶπαν. Θυμοῦμαι μόνο πὼς κείνη τὴ στιγμή μαζεύτη-
κες σφιχτὰ πάνω μου, κι ὅτι μπῆκες σὶ ξενοδοχεῖο βια-
στικά καὶ χωρὶς νὰ μὲ κληνυχτίσεις.

Κι ὅταν, γυρνώντας σπῆτι μου, βρῆκα σπασμένο τὸ
τζάμι ἐνὸς πορτραῖτου καὶ βγαλμένα τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ
θυμωμένο καὶ μεθυσμένο σου χέρι, κάθησα καὶ σιλλογί-
στηκα πόσα μάτια, δακρυσμένα ἀπὸ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη,
θ' ἀντίκριζαν εὐλαδικὰ τὸ ἴδιο πορτραῖτο κεῖ πάνω στὴν
πατρίδα σου, τὴ στιγμή ποὺ σὺ χτυποῦσες τὸ τακοῦνι σου
σὶ γιαλί του κ' ἐγδαρνες μὲ τὰ μυτερά, τὰ βαμμένα σου
νύχια τὰ γεμάτα φῶς καὶ θέληση μάτια του.

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ